

բարձրացումը միևսին անկումով կամ, աննկատաբար, երկուատեք կործանում. և քանի որ կռուելու պայքարելու համար չէ՝ որ աշխարհ եկած ենք այլ բանաւորապէս ապրելու համար: Անդո՛րր, ընկերասէ՛ր, պաղարի՛ւն, տրամախո՛ն՝դ գործունէութի՛ւնն է՝ որ Պօղոսի՛ն ալ Սօղոսի՛ն ալ Ապօղոսի՛ն ալ հաւասարապէս օգտակար կըլլայ, ուր և առաքինութիւնը բարութիւնն անշուկ անաղմուկ յառաջ կերթայ և վատութիւնը չարութիւնն ՚ի սկզբանէ իսկ չկրնար ասպարիզել: Մարգկային ընկերական բնութիւնն անգամ՝ գլխովին անհա՛շտ է կռիւի գաղափարին, և ուր կիրք ու կռիւ կը գործեն, հոն կարգ, յառաջդիմութիւն, բանականութիւն և երջանկութիւն գործ չունին:

Վաճառականութեան նման յարաբերական ու հաղորդական գործ մը՝ ամէնէն ա ելի կարօ՛տ է խաղաղիկ ընկերական ոգիին:

Անձնասէր ու շուայտ ամուրիութիւնն ալ այն ներքին պատճառներէն է, որ կը վատեն վաճառականութիւնը, և մերոնց մէջ բաւականէն աւելի ճարակած է այս վիճակը՝ կեանքի սխալ ըմբռնումով և արեւմտեայ շեղեալ ու ապօրէն կողմերն օրինակելու մտահաճութեամբ: Պէտք է միանգամ առ միշտ գիտնալ՝ որ ամուրիներու համար շատ ամուլ է վաճառականութիւնը, չունենալով ճշմարիտ յաջորդ ու գաղտնեկից մը՝ զաւակ կամ փեսայ. այս անբնական վրիպակը գործած են մեր հին վաճառականներուն մեծ մասը, որով և օրինաւոր յաջորդութիւն մը չեն ձգած յետոց: Արդի՛ մանաւանդ եւրոպարնակ՝ հայ վաճառականներէն ոմանց համար ալ կիմանանք վերջերս որ իրենց հաշուած, դիզած, ժառանգած հարստութեանց կարեւոր մասը՝ սովորած են պարբերաբար երթալ վատնել Բարիզի ու նման քաղաքաց հաճոյքի ատեանները: Ատոնց համար կարեւո՛ր է